

The Holy See

PAPA BENEDIKT XVI.

PORUKA I BLAGOSLOV URBI ET ORBI

USKRS, 8. TRAVNJA 2007.

Braćo i sestre u cijelome svijetu, muškarci i ene dobre volje!

Krist je uskrsnuo! Mir vama! Danas se slavi veliko otajstvo, temelj kršćanske vjere i nade: Isus iz Nazareta, Raspeti, uskrsnuo je od mrtvih treći dan, po Pismima. Navještaj što su ga anđeli dali u zoru prvoga dana nakon subote Mariji Magdaleni i ostalim enama koje su došle na grob, ponovno čujemo i danas s obnovljenim osjećajima: „Što traite ivoga među mrtvima? Nije ovdje, nego uskrsnu!" (Lk 24,5-6).

Nije teško zamisliti kakvi su u tom trenutku bili osjećaji tih ena: osjećaji alosti i straha zbog Gospodinove smrti, osjećaji nevjerice i čuđenja zbog ovoga što je bilo previše iznenađujuće da bi bilo istinito. Grob je ipak bio otvoren i prazan: tijela više nije bilo u njemu. Petar i Ivan, nakon što su ih ene izvijestile, otrčali su na grob i uvjerali se da one imaju pravo. Vjera apostolâ u Isusa, iščekivanog Mesiju, bila je stavljena na tešku kušnju putem sablazni kria. Za njegova uhićenja, osude i smrti bili su se raspršili, a sada su se ponovno okupili, smeteni i zbunjeni. No sâm Uskrslu izašao je ususret njihovoj nevjernoj eđi za sigurnim odgovorima. Nije to bio san, ni privid ili subjektivni umišljaj susreta. Bilo je to istinsko iskustvo, premda neočekivano, a upravo zbog toga i osobito dojmljivo. „Dođe Isus, stane u sredinu i reče im: 'Mir vama!'" (Iv 20,19).

Na te riječi, vjera koja se u njihovim dušama već gotovo bila ugasila, ponovno je upaljena. Apostoli su Tomi, koji je bio odsutan za toga prvoga izvanrednog susreta, prenijeli: Da, Gospodin je izvršio sve što je navijestio; doista je uskrsnuo i mi smo ga vidjeli i dotakli! Toma je međutim ostao sumnjičav i smeten. Kad je Isus opet, nakon osam dana, došao u Dvoranu posljednje večere, rekao mu je: „Prinesi prst ovamo i pogledaj mi ruke! Prinesi ruku i stavi je u moj bok i ne budi nevjeran nego vjeran." Apostolov odgovor dojmljiva je ispovijest vjere: „Gospodin moj i Bog moj!"

(Iv 20,27-28).

„Gospodin moj i Bog moj!“ Obnovimo i mi ovu Tominu ispovijest vjere. Kao uskrсну čestitku ove sam godine izabrao upravo ove njegove riječi, jer današnje čovječanstvo od kršćana očekuje novo svjedočanstvo Kristova uskrsnuća; ima potrebu susresti Krista i upoznati ga kao pravoga Boga i pravoga čovjeka. Ako u ovome apostolu možemo prepoznati sumnje i nesigurnosti tolikih današnjih kršćana, strahove i razočaranja bezbrojnih naših suvremenika, s njime možemo i iznova otkriti obnovljenu vjeru u Krista umrloga i uskrsloga za nas. Ova vjera, što su je kroz povijest prenijeli nasljednici apostola, nastavlja se, jer uskrsli Gospodin više ne umire. On i vi u Crkvi te je čvrsto vodi prema dovršenju svoga vječnoga nauma spasenja.

Svatko od nas može se naći kušan Tominom nevjerom. Bol, zlo, nepravde, smrt, posebice kad pogađaju nevine - primjerice, djecu rtve rata i terorizma, bolesti i gladi - ne stavljaju li na tešku kušnju našu vjeru? Pa ipak, paradoksalno, upravo nam je u tim slučajevima korisna i dragocjena Tomina nevjera, jer nam pomaže da očistimo u sebi svako lano poimanje Boga te nas vodi prema otkrivanju njegova istinskoga lika: lika Boga koji je u Kristu primio boli ranjenoga čovječanstva. Toma je od Gospodina primio, a potom i prenio Crkvi, dar vjere kušane mukom i smrću Isusovom te potvrđene susretom s njime Uskrsim. To je vjera koja je bila gotovo mrtva ali se iznova rodila zahvaljujući dodiru s Kristovim bolima, s ranama koje Uskrsli nije sakrio, nego ih je pokazao i nastavlja ih pokazivati u patnjama i trpljenjima svakog ljudskog bića.

„Njegovom se modricom izliječite“ (1 Pt 2,24), to je navještaj što ga je Petar upućivao prvim obraćenicima. Te modrice, koje su za Tomu isprva bile prepreka vjeri, kao znak koji naoko upućuje na Isusov neuspjeh; oni isti oiljci koji su u susretu s Uskrsime postali dokazi pobjedničke ljubavi. Ovi oiljci što ih je Krist primio iz ljubavi prema nama pomažu nam da shvatimo tko je Bog te da i sami ponovimo: „Gospodin moj i Bog moj“. Samo Bog koji nas ljubi do te mjere da na sebe preuzima naše rane i našu bol, osobito onih nevinih, dostojan je vjere.

Kolike rane, kolika bol u svijetu! Ne nedostaju prirodne nesreće i ljudske tragedije koje uzrokuju bezbrojne rtve i ogromne materijalne štete. Mislim pritom na nedavne događaje na Madagaskaru, na Salomonskom Otočju, u Latinskoj Americi i drugim krajevima svijeta. Mislim na zlo gladi, na neizlječive bolesti, na terorizam i otmice osoba, na tisuće oblika nasilja - koje ponekad traže opravdanje u ime religije - na preziranje života i na kršenje ljudskih prava, na izrabljivanje osobe. Sa suosjećanjem gledam na stanje u kojem se nalaze mnogi krajevi Afrike: u Darfuru i okolnim zemljama nastavlja se katastrofalna i naalost zanemarena humanitarna kriza; u Kinshasi, u Demokratskoj Republici Kongo, sukobi i pljačke proteklih tjedana bude strahovanja o budućnosti kongoanskog demokratskog procesa i o obnovi zemlje; u Somaliji nastavljanje borbi udaljava izgleda za mir i otežava regionalnu krizu, posebice kad je riječ o premještanju stanovništva i trgovini oružjem; teška kriza priključila je Zimbabve, pa su biskupi te zemlje u jednom svome nedavnom dokumentu kao jedini put nadilaženja problema označili molitvu i zajedničko nastojanje oko općega dobra.

Potrebu za pomirenjem i mirom ima stanovništvo Istočnog Timora, koje će uskoro ući u vano izbornu razdoblje. Potrebu za mirom ima i Šri Lanka, gdje samo rješenje do kojeg će se doći pregovorima moe okončati sukob koji tu zemlju oblijeva krvlju; i Afganistan, obiljeen rastućim nemir i nestabilnošću. Na Bliskom istoku, uz znakove nade u dijalogu između Izraela i Palestinske samouprave, nikakve povoljne vijesti naalost ne dolaze iz Iraka, okrvavljena stalnim pokoljima, dok civilno stanovništvo bježi; u Libanonu paraliza političkih institucija ugroava ulogu koju je ova zemlja pozvana odigrati u bliskoistočnom prostoru te oteava njezinu budućnost. Ne mogu konačno zaboraviti teškoće s kojima se kršćanske zajednice svakodnevno susreću i odlazak kršćana iz Blagoslovljene zemlje koja je kolijevka naše vjere. Tom stanovništvu s ljubavlju obnavljam izraze svoje duhovne blizine.

Draga braćo i sestre, po ranama uskrsloga Krista moemo ova zla koja pogađaju čovječanstvo vidjeti očima nade. Uskrsnuvši, Gospodin doista nije uklonio patnju i zlo iz svijeta, nego ih je u korijenu pobijedio preobiljem svoje milosti. Bahatosti Zla suprotstavio je svoju svemoguću Ljubav. Ostavio nam je kao put prema miru i radosti Ljubav koja se ne boji smrti. „Kao što sam ja ljubio vas - rekao je apostolima prije svoje smrti - tako i vi ljubite jedni druge" (Iv 13,34).

Braćo i sestre u vjeri, vi koji me slušate iz svih krajeva svijeta! Uskrsli Krist je iv među nama, On je nada bolje budućnosti. Dok s Tomom kaemo: „Gospodin moj i Bog moj!", neka u našem srcu odzvanja slatka ali zahtjevna Gospodinova riječ: „Ako mi tko hoće sluiti, neka ide za mnom. I gdje sam ja, ondje će biti i moj sluitelj. Ako mi tko hoće sluiti, počastit će ga moj Otac" (Iv 12,26). I mi, sjedinjeni s Njime, spremni uložiti svoj ivot za svoju braću (usp. 1 Iv 3,16), postajemo apostoli mira, glasnici radosti koja se ne boji boli, radosti Uskrsnuća. Neka nam taj uskrsni dar izmoli Marija, Majka uskrsloga Krista. Sretan Uskrs svima!